

O Libuši

Když opustil Čechy Čech
a z Čech vytratil se Lech,
rozhodli rodoví starší,
kdo jim bude vládnout další.

Hledání nového vládce
probíhalo celkem hladce,
když knížetem stal se Krok
s velkým smyslem pro pokrok.

Ač jeho tvář oholená
nemá vousy po kolena,
soudil lidi v Přerově
neúplatně – férově.

Tak plynul za rokem rok,
Čechům stále vládl Krok,
vždy moudrý a spravedlivý,
čemuž se dnes mocní diví.

Jenže osud bývá hloupý
a k dobrému často skoupý,
neměl syna – dědice,
jen tři mladé přeslice.

... neměl syna ani vnuka, a když smrtka na něj ťuká...

Neměl syna ani vnuka,
a když smrtka na něj ťuká,
bez dědice smutkem stonal,
pak to vzdal a radši skonál.

Jinde se o trůny perou,
v Čechách přemýšleli: kterou,
když nezůstal dědic mladý,
který by se chopil vlády.

Zvyk, že v české kotlině
zůstává moc v rodině,
tak se asi dalo tušit,
na kterou to chtějí ušít.

Kněžnou nezvolili Kazi,
měla smůlu, vše prý zkaží,
a z dalšího vývoje
získala jen Bivoje.

To šel Bivoj před půl rokem
k Vyšehradu těžkým krokem,
mysleli, že zkouší tance,
on však na zádech nes kance.

A Kazi hned po něm mžourá,
asi chtěla toho kňoura,
aby možná bezhlavě,
dlela ruka v rukávě.

Další z přeslic jménem Teta
s duchy tajné plány splétá.
Pro taje a pro kouzla,
z kandidátky vyklouzla.

... asi chtěla toho kňoura...

Na post kněžny byla slabá
první česká ježibaba,
která se, jak pověst znám,
věnovala bylinám.

Proto ustavili kněžnou
tu nejmladší, krásnou, něžnou,
i když se prý krásná Líba
moc nerada s chlapci líbá.

Libuška, ta duše dobrá,
velmi moudrá, očka modrá,
všemu lidu slíbila,
že z ní bude Sibyla.

Vyjeví všem, co se stane,
vidí věci nevídané,
proto rozhodla se jednou,
že musí být velkou vědmou.

Ona již, co malé poupě,
vypadala v transu hloupě,
později, jak všichni vědí,
klaply její předpovědi.

Což se stalo vcelku záhy,
věštila budoucnost Prahy
tam, kde Pražák tesal práh,
dlouhý skoro celý sáh.

Když ve chvílích extáze
vyprávěla o Praze,
smál se mnohý, kdo by – kdeže –
kolem řeky stavěl věže!

Nechtělo se, ale přesto
stavěli tam hlavní město,
aby sláva matky měst
mohla dotýkat se hvězd...

Tehdy nebyla věc běžná,
aby státu vládla kněžna
– i když moudře soudila,
chybička se vloudila.

Od nedávných dob ji trápí,
jak soudila ty dva chlapy,
ač svůj úřad skvěle zvládla,
k hanbě mužům prý jen vládla.

Oznámila proto krátce,
že jim dá mužského vládce,
sama půjde do ústraní,
ať jim velí síla zbraní.

Ultimáta byla daná,
kdy musí být holka vdaná,
a tehdy by po ní chňap
kdejaký bohatý chlap.

Nechtěla jít za boháče,
hnala posly pro oráče,
možná s ním už randila,
když poslům tak fandila.

Měla koně od Mimoně,
ten znal dobře cestu pro ně,
a tak krokem mladice
razili směr – Stadice.

Vyšli celí rozmrzelí
z toho, jak jim kněžna velí,
mysleli, že Přemysl
je vrtoch a nesmysl.

Její kůň jim určil trasu,
proto snadno, bez kompasu,
našli Přemysla i voly,
který s voly oral v poli.

Že o pluhu v oranici
nevěděli ve Stadici,
polem s volem rádlo vládlo,
dokud slunko nezapadlo.

Libušin kůň stanul klidně,
na oráče hleděl vlídně,
a když poslové šli blíže,
tušili – toť jejich kníže.

Ten vypřáhnuv v poli voly,
nezahnal je do stodoly,
protože je spolkla skála,
co o voly z polí stála.

Nedooral brázdy pruh,
způsobil tím orbě dluh,
vzal jen obuv lýčenou,
i když téměř zničenou.

... ten vypráhnul v poli voly, nezahnal je do stodoly...

Po chvíli, co nechal orby,
vyndal pecen chleba z torby
a hosty do jídla nutí
s přáním velmi dobré chuti.

Sedli, jedli na železe
chleba, co jen do nich vleze,
a v závěru skromných hodů,
pili všichni čistou vodu.

Záhy po snědení stravy
probrali vzkazy a zprávy,
kníže řek: „Dík za snahu,
já vyrážím na Prahu.“

Vyskočil pak na bělouše,
zkouše, jestli bělouš kouše,
i když z nabídky byl vedle,
uvelebil se hned v sedle.

Protože chtěl Libušku,
nespal doma na lůžku,
vyjel cestou, necestou,
chtěl být se svou nevěstou.

Vše skončilo velkou svatbou,
hned za vyšehradskou hradbou,
kde sám zakladatel rodu
jedl chléb a pil jen vodu.

Že byl oráčem, ne lovcem,
přítom prvním Přemyslovcem,
tak svou obuv od Stadic
zabudoval do tradic.

Netušil, že jeho „lýčí“
následníci zcela zničí
a že z rodu sedláků
vzejde tolik čtveráků.

Pro mnohé se trůn stal modlou
a s myslí zlou, duší podlou
téměř každý páchá vraždy,
než celý rod zmizí navždy.

Co k tomu dodat?

„Žili šťastně dlouhý čas,
zráli tak, jak zraje klas,
a když přišla jejich doba,
do háje šli stejně oba.“